



Alberto Fabra, Rafael Blasco, Francisco Camps, Antonio Clemente, José Ciscar i Juan Cotino, dilluns 2 de novembre a la seu del PP valencià.

El pont sobre el riu Camps

Pressionat per Mariano Rajoy, Francisco Camps ha renovat la cúpula del PP valencià i ha imposat la llei del silenci. Hi ha inclòs homes de tarannà dialogant per bastir ponts amb el sector zaplanista, reclòs a Alacant i molt recelós del president. Tres càrrecs del partit hi diuen la seua a EL TEMPS.

El 18 de juny del 2003, minuts després de ser investit quart president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps obrí la porta de palau i va prendre consciència del càrrec que estrenava. President de la Generalitat Valenciana. Sí, com sonava. Amb totes les lletres. I amb majoria absoluta.

En realitat, ell era el president reserva, perquè el titular, Eduardo Zaplana, havia emigrat l'estiu del 2002 a Madrid a fer de ministre de Treball. Abans d'enllestir les maletes, però, el cessant marcà un pla de successió que convertia José Luis Olivas en president transitori i Francisco Camps en cap de llista per als comicis

del 2003. Un esquema que comptava amb el *nihil obstat* de José María Aznar, qui havia sentit parlar bé de Camps als ministres Ángel Acebes i José María Michavila. Tots dos havien conegut de prop el futur president valencià entre el 1999 i el 2002, quan fou secretari d'estat d'Administracions Públiques, primer, i vice-president primer del Congrés dels Diputats, després. Amb Acebes i Michavila, Camps hi tenia bastant confiança. Tanmateix, no tanta com amb Juan Cotino, qui aleshores dirigia la policia. Amb Cotino, Camps ja hi havia coincidit al primer govern municipal de Rita Barberà i, durant uns quants mesos, van compartir pis llogat a Madrid.

Assegut al seu nou despatx i envoltat d'un gòtic sublim, Camps va embogir de

poder de seguida. Molt menys còmode en el tracte personal que no Zaplana, es va evidenciar que Camps era incapaç de fer pinya: ni a l'executiu ni al grup parlamentari ni al partit, no hi reeixia. Empetitit davant l'ombra gegantina de Zaplana, va ser a un pas de dimitir. La plantada de la meitat del grup popular a les Corts, el juliol del 2004, amb motiu d'un important plenari sobre infraestructures, fou el símptoma definitiu que la bretxa oberta era quilomètrica. Camps encara ho recorda com el seu moment més difícil, fins i tot més que no el *cas Gürtel*.

L'episodi en qüestió institucionalitzà el mot *zaplanista* per referir-se als populars descontents amb Francisco Camps, principalment refugiats a les comarques del sud. Per comptes d'aproximar-s'hi, però, el cap del Consell va mirar d'exterminar-los de les institucions i del partit. Sis anys més tard, no se n'ha sortit: el seu principal maldecap continua essent el *zaplanisme*, rebatejat en *ripollisme*, perquè, apartat Zaplana de la política, és José Joaquín Ripoll –president del PP a Alacant i de la diputació provincial– qui els lidera.

La crisi *Gürtel*, la pitjor del PP valencià des que l'any 1995 obtingué el poder, ha accentuat aquestes divergències. En absolut acostumat als canvis en profunditat i a l'assumpció de responsabilitats polítiques, Camps no va assumir que havia de destituir el seu secretari general, Ricardo Costa, fins que, esgotada la paciència, Mariano Rajoy li va telefonar i, escridassant-lo, li va dir que volia una renovació de la cúpula del PP valencià abans del comitè estatal que el gallec havia de presidir dimarts passat, 3 de novembre. A continuació, i per si encara no havia quedat prou clara la cosa, Costa rebia un correu electrònic en què li comunicaven que momentàniament quedava suspès de militància. Al PP ningú no recorda un estira-i-arrossa de tanta volada amb una direcció autonòmica.

La neteja, o no. Sabedor que ja n'hi havia prou, d'embolicar la troca, i perfectament coneixedor del guirigall que regnava al partit des que s'havia fet públic l'informe policíac que n'insinuava el finançament il·legal, un guirigall multiplicat a partir del comitè valencià del

“La reorganització al partit és una oportunitat. Ara hi ha persones que miraran de reunificar-lo amb sentit comú”

13 d'octubre –quan Costa va ser destituït però no–, dilluns 2 Camps va decidir de salvar el seu cap i, ara sí, fer net...

O, almenys, d'incorporar nous membres a la direcció del partit i animar la fluïdesa de relacions entre la formació i el govern. Perquè l'adéu de Costa no ha arrossegat el de les altres dues persones de l'organigrama popular valencià tacades de valent pel *cas Gürtel*: ni David Serra, secretari d'organització, ni Yolanda García, tesorera del partit, no abandonen les seues àrees de decisió. Les seues veus també foren enregistrades per la brigada contra la neteja de capital, i les converses de tots dos amb Álvaro Pérez –gerent d'Orange Market– desprenen un alè de sospita, però el president valencià s'ha estimat més el *laissez passer*, una tàctica que amaga riscos.

Ha fet el sord, doncs, i s'ha centrat a guarnir de càrrecs la cúpula del partit. Hi accedeix, com a nou secretari general, Antonio Clemente, diputat que acumula catorze anys a les Corts, cambra on fins ara actuava de vice-president. Té un tarannà conciliador, però caldrà observar-lo en una feina com la que ocuparà ara, realment complexa. César Augusto Asencio tan sols ha exercit la *coordinació* del partit quinze dies, per tant.

Tot amb tot, Camps ha creat dues figures de suport a Clemente: la de vice-secretari general –un número 3 que ha recaigut en l'ex-alcalde de Teulada (Marina Alta) José Ciscar, fins ara delegat del Consell a Alacant i significat campista meridional– i la de coordinador general, designació que ha anat a raure en el batlle de Castelló de la Plana, Alberto Fabra, qui, en paraules de Camps, “ajudarà el secretari general pel que fa al discurs polític”.

D'una altra banda, Juan Cotino suma una nova responsabilitat, a la vice-pre-

sidència tercera i a la conselleria de Medi Ambient, Aigua i Urbanisme que ja exercia: ara també és el coordinador del partit amb l'executiu. Finalment, l'incombustible Rafael Blasco (vegeu p. 18-23) compatibilitzarà la conselleria de Solidaritat i Ciutadania amb el càrrec de portaveu del partit a l'hemicicle, una duplicitat de feines inaudita fins ara en la política valenciana i que li farà abandonar el seient de conseller per seure al de portaveu del grup majoritari, justament rere l'escó de Camps. Si sumem aquests alts càrrecs als tres vice-presidents del Consell, advertirem que el PP valencià és controlat avui per vuit homes i cap dona: Francisco Camps, Vicente Rambla, Gerardo Camps, Juan Cotino, Antonio Clemente, José Ciscar, Alberto Fabra i Rafael Blasco.

Alacant, encara. Al conclave en què Camps va proposar i sotmetre a votació aquests canvis, i a diferència del comitè del fatídic dimarts 13 d'octubre, els presidents provincials van poder dir-hi la seua. Els anomenats *barons*, aquells a qui Rajoy havia confiat que obriren els ulls a Camps, van tenir intervencions molt diverses. Si el valencià Alfonso Rus i el castellonenc Carlos Fabra van mostrar el seu suport al president del partit, Ripoll va desmarcar-se'n: ell i els tres membres del comitè valencià que li són afins –l'alcalde d'Oriola, Mónica Lorente; l'alcalde d'Alcoi, Jorge Sedano; i Marcos Alòs, president de Noves Generacions d'Alacant– van votar contra els nous nomenaments. “Hi ha hagut una minoria molt exigua de vots contraris –va afirmar Camps–: el 80% dels membres de la província d'Alacant ha donat suport a la meua proposta, com també el 100% de la província de València i el 100% de la de Castelló.”

“Ripoll fou l'únic a qui van contraposar un candidat alternatiu, i va guanyar! Han de reconèixer la seua legitimitat”

El líder del partit tampoc no va deixar passar l'ocasió d'avisar que "qui parle de coses de què hauria de parlar als òrgans democràtics del partit, no hi cabrà". Un to que calcà l'endemà Rajoy, al comitè estatal del PP, i que va disgustar molt Ripoll. A l'eixida de la reunió va comentar davant la premsa que se sentia "amençat", que la solució acordada era "dolenta" i que "el diagnòstic ha estat erroni i no s'ha tingut en compte Alacant". *Sotto voce*, algun campista va reconèixer que la intervenció de Ripoll al comitè havia estat ben encertada, perquè havia demanat actuacions severes que posen punt final a la crisi interna que viu el partit pel cas *Gürtel*.

El president provincial alacantí va ser bandejat de la solució escollida per Camps, consensuada amb Fabra, Rus i Rita Barberà. De resultes d'això, dimarts 3, mentre Camps saludava nerviós Rajoy al comitè celebrat a Madrid, Ripoll es planyia perquè "les lleis del silenci són pròpies d'èpoques passades", alhora que insistia a dir que la "crisi" no s'havia tancar, perquè no se n'havien "tallat les causes".

Des del silenci. EL TEMPS s'ha posat en contacte amb tres persones del PP valencià que exerceixen responsabilitats orgàniques o executives, que –com els campistes que van eixir del comitè *regional* del partit més d'acord amb Ripoll que no amb Camps– mostren el seu malestar des de l'anonimat.

Les opinions, amb tot, són variades. "La reorganització aprovada representa una oportunitat, i qui no vulga veure-ho així, s'equivoca. Ara hi ha un seguit de persones que miraran de reunificar el partit amb sentit comú, persones que miraran d'integrar Alacant, tot respectant el líder provincial que guanyà el congrés d'ara fa un any. Ripoll, al seu torn, ha de respectar persones molt significades d'aquest partit", sospira una, que recorda que Ripoll "fou l'únic dels presidents provincials a qui Camps contraposà un candidat alternatiu... I va guanyar! Ripoll té una legitimitat absoluta, i cal reconèixer-li-la. A Camps algú li va dir que aquell congrés el tenia guanyat, i no va ser així. El mèrit de Ripoll és indiscutible; cal lloar la capacitat de resistència d'Alacant... És que van involucrar-s'hi tots els consellers!", exclama. En efecte,



Camps i els tres vice-presidents. El cas Gürtel ha fet perdre influència a Vicente Rambla –a la seua esquerra– i Gerardo Camps continua en segon pla. Juan Cotino, a la dreta de la imatge, guanya pes.

al congrés alacantí d'ara fa un any, el campisme va presentar com a candidat qui acaba de deixar de ser alcalde de Benidorm, Manuel Pérez Fenoll, que va quedar-se a cinc vots de destronar el zaplanisme de la seua plaça forta. Ricardo Costa, com a secretari general, va tenir molta culpa de l'enèsima desfeta del campisme a les comarques del sud.

Una altra persona consultada lamenta "els bombardeigs absurds de la dreta caïnita. 'Si tens cap problema, privadament vomites tant com vulgues'. Les coses cal dir-les al si del partit, sí, però si et deixen, si pots dir-les... Fins ara, hem viscut una autèntica guerra entre dos bàndols, l'un dels quals, aprofitant la posició de poder, marginava l'altre. Qui ha de posar-hi remei és el pastor, en aquest cas el president i el secretari general". Segons aquest representant del partit, "Camps és molt afectuós, sempre et tracta amb cordialitat, però una altra cosa és que ho faça sincerament; en canvi, Zaplana era molt diferent, molt més obert, com un imant".

"Camps és afectuós, cordial... Una altra cosa és que ho faça sincerament"

Una tercera persona, que va seguir ben de prop la primera legislatura de Camps, pensa que encara en couen els efectes: "La relació dels tres consellers que van mantenir-se fidels a Zaplana amb aquells que també havien estat consellers amb Zaplana i que van distanciar-se'n –Rambla, Blasco o Alejandro Font de Mora– va ser dura a l'inici, però en alguns casos va millorar amb el pas del temps. Amb tot, va ser una època molt dura, molt dura, duríssima." A parer seu, Camps "tenia molt clar què volia fer i fins on volia arribar amb els tres consellers zaplanistes; mai no va preocupar-se d'estrènyer-hi lligams". Aquest, precisament, és un dels handicaps que ha marcat per sempre Camps, incapaç ara, amb la crisi *Gürtel*, de disposar d'un partit completament unit: "Ell rebia *inputs* de molts llocs, n'hi havia de certs i també de falsos. I en aquests casos el factor humà és fonamental. Quan manes, has de mirar endavant i no cap al passat amb rancúnia. Fins ara no ha estat possible de conviure amb normalitat, però jo no perd l'esperança, tots som al mateix vaixell. Alacant anhela aquest acord, i els militants de base, també. És absurda, la situació que vivim. Per què hem de viure d'esquena i no de cara? Això desconcerta i entristeix la militància, i també la ciutadania en general. Per l'ampli suport electoral, potser ens ho podem permetre, però la cosa va més enllà:



Gemma Amor, Mónica Lorente, José Joaquín Ripoll –president del PP provincial i de la Diputació d'Alacant–, Macarena Montesinos i Carlos Mazón. El zaplanisme es manté ben unit.

es tracta d'una qüestió d'aparences. És molt més edificant de viure en pau que no en guerra.”

Més canvis? Quins? El fet que de moment Camps tan sols haja introduït modificacions al partit i no al govern s'explica, segons aquesta tercera font, perquè aquest és “el seu estil de governar”. “Després vindrà l'evidència, la força dels fets”, continua, “i si tot acaba eixint bé, perfecte, però si no, caldrà exigir-li responsabilitats... Personalitats molt importants del partit li han demanat canvis al Consell, però ell no vol donar la imatge que ho fa perquè li ho diuen els mitjans de comunicació o algú del partit. Marca el seu temps”. El 28 d'agost, a causa de la mort del conseller d'Obres Públiques, José Ramón García Antón, Camps va retocar l'executiu, sense incorporar-hi cap cara nova i sense excloure'n cap de les que ja hi havia. La novetat més important fou el relleu de Vicente Rambla –també esguitat pel cas *Gürtel*– com a portaveu del Consell.

Una altra veu suggereix que la destitució de Costa –“*chapeau* per l'actitud que va tenir en llegir aquell comunicat tan crític; no m'ho esperava i va sorprendre'm agradablement!”– s'havia d'haver fet de seguida que es va fer públic l'informe de la policia, però paral·lelament en descarrega de culpa Camps, de qui

alguns insinuen que havia d'haver pres el mateix camí. “Quan ets el president, tens un grup d'escuders. Hi ha un procés judicial engegat i calia assumir responsabilitats, preservar la imatge del partit. Al Consell, el president té tres escuders, i ja veurà què fa. Siga com siga, jo hauria actuat com ell, hauria preservat l'interès de l'organització.” Per a ell, Camps no sols no és cap cadàver –“en política, de cadàvers, no hi ha”–, sinó que fins i tot “no descartaria una futura carrera política a Madrid, com a ministre o com a vice-president... Per què no?” Encara descarta menys, per tant, que Camps torne a presentar-se a la reelecció al capdavant de la Generalitat Valenciana: “Ací tot canvia en 10 minuts o en 24 hores, però ho veig factible... Un cosa veig clara: que Rajoy serà el candidat el 2012; s'ha acostumat a navegar bé enmig de la mala maror.”

Sobre els comicis valencians –prevists el maig del 2011 però que el nou Estatut permet d'avançar–, algú que fa molts anys que és al partit aposta per evitar la

“Quan manes, has de mirar endavant i no cap al passat amb rancúnia”

confiança, perquè “res no està guanyat, per molt que ho puga semblar”, i remet a Rafael Blasco, el bruixot de capçalera del partit, expert, com pocs, en l'anàlisi electoral. Com ell, opina que “el problema, en realitat, és el PSPV. No hi ha una oposició que faça oposició. No existeixen, no tenen projecte. M'estimaria més de debatre amb gent que tinguera les idees clares. Ni amb Joan Ignasi Pla ni ara, però, no els veig amb un model de societat definit”. La crítica s'estén a tots els grups de l'oposició, de fet: “Estan molt còmodes, allà asseguts. En general, és una oposició molt fluixa. Estan desmotivats i deprimits, se'ls veu a la cara. I a les enquestes, malgrat tot això que passa, cada vegada són més lluny. No els veig amb ganes de treballar, i és que treballar és molt dur. En el cas del PSPV, cal que troben un líder molt potent que impulse el partit. Els cal més fam, més gana! Blasco encara en té, de ganes, i Camps! A tots dos els encanta la política, la política és la seua vida.”

El nomenament de Blasco com a portaveu parlamentari agrada fins i tot a una persona que no té problema a ser titllada de zaplanista: “Blasco és molt intel·ligent, té un tarannà important. A ell, com a Alberto Fabra, li funciona l'estómac, sí, però també el cap, la intel·ligència emocional. Blasco genera una atracció notable. Jo no el descartaria com a candidat a la Generalitat.” Igualment, saluda l'arribada d'Antonio Clemente a la secretaria general, perquè “allà on va, la cosa millora, i no genera tant de recel com Ricardo Costa”, a qui el sector alacantí del partit no perdona l'aposta a tot o res d'ara fa un any al congrés en què Ripoll va revalidar el càrrec. Alacant és la segona província de l'estat –després de Madrid– amb més militants.

Els secrets de 'Gürtel'. Com no s'està de repetir Camps, “la branca valenciana del cas *Gürtel* ha quedat en el no-res”. A més, tal com ha denunciat el seu equip, també entre els opositors interns al president ha despertat “una indignació profunda” el reguitzell de filtracions del sumari que hi ha hagut del febrer ençà. “Creen una situació d'indefensió inadmissible”, explica una persona crítica amb Camps. “No pots fer miques l'adversari de qualsevol manera.

Ací s'han trepitjat els drets de la ciutadania, i cal esclarir-ho, perquè demà et pot passar a tu. Els pocavergonyes no et diuen que ho són: t'enganyen, dissimulen i fan veure que són bones persones. Sempre has de tenir les antenes connectades per saber si fan malifetes, això sí.”

Una persona que va trobar-se amb *Alvarito* Pérez repetidament i que tem per les dues parts del sumari encara secretes, reconeix ara que *el Bigotes* és “un personatge peculiar”. “Ben peculiar, sens dubte, però si haguérem sabut res d'allò que feia d'amagat, de seguida l'hauríem fet fora. Va enganyar tothom que va poder enganyar. Ara bé, el percentatge de contractes que la Generalitat va signar amb Orange Market és ridícul”, afegeix. Sobre els regals que la trama corrupta va repartir a tort i a dret entre els membres del PP, aquesta font dóna la raó a Rita Barberà, i assenyalava que es tracta d'una “qüestió personal”. “No hi ha cap llei que determine la quantitat del regal a partir del qual comets un delictes. És hipòcrita de pensar, en tot cas, que et vendràs per un mocador o un vestit.”

Regals a banda, aquells segments del PP que el darrer lustre s'han sentit clarament “marginats” per Francisco Camps esperen que el canvi a l'estructura del partit i a la direcció del grup parlamentari implique més democratització interna i la fi de l'“assetjament caïnita” al zaplanisme. Depèn de com ho miren, tenen motius per a l'optimisme, i no sols perquè Camps es trobe collat i necessita que no se li esvalote més el galliner. Si al comitè de l'octubre cità Ghandi, al debat de política general del setembre evocà Churchill i la Segona Guerra Mundial: “O Alemanya guanya la seua petita illa, o perd la guerra.”

A *El pont sobre el riu Kwai*, film basat en la mateixa contesa bèl·lica, uns presoners britànics en poder dels japonesos construeixen un pont a Tailàndia. Des del silenci, atemorits per les ordres de Camps i Rajoy –que ja han avisat que ells signen les llistes electorals–, els sectors descontents del PP valencià esperen que els canvis siguen el pont que salve el distanciament que els separa.

És l'única via, diuen, perquè no s'excusesquen verbalment i això amence la seua continuïtat al PP.

Víctor Maceda



EL TEMPS

Rafael Blasco, conseller i portaveu del PP a les Corts, a l'època en què militava al PSPV-PSOE.

Tota una vida amb guardaespalles

Primer fou responsable del FRAP, després conseller del PSPV-PSOE i avui és l'home fort del PP valencià, només darrere de Camps. Tots els presidents de la Generalitat Valenciana han comptat amb ell a l'executiu, i ha seguit de ben a prop els dos casos de presumpta corrupció política més importants de la democràcia autòctona. Això, i molt més, és Rafael Blasco.